

ΤΟ ΕΛΑΤΟ [ΚΛΙΚ ΕΔΩ ΓΙΑ ΝΑ ΑΚΟΥΣΕΤΕ ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΧΑΝΣ ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΑΝΤΕΡΣΕΝ](#)

Βαθιά στο δάσος, εκεί όπου ο ζεστός ήλιος κι ο δροσερός αέρας σχημάτιζαν ένα γλυκό ήσυχο μέρος, μεγάλωνε ένα μικρό, όμορφο έλατο. Ωστόσο, δεν ήταν χαρούμενο κι ευχόταν να γίνει ψηλό όσο οι σύντροφοι του – τα πεύκα και τα έλατα που μεγάλωναν γύρω του. Ο ήλιος έλαμπε και ο απαλός αέρας πετάριζε τα φύλλα του και τα μικρά παιδιά του χωριού περνούσαν από δίπλα του πολυλογώντας χαρούμενα, όμως το έλατο δεν τα άκουγε.

Κάποιες φορές τα παιδιά θα έφερναν ένα μεγάλο καλάθι γεμάτο βατόμουρα ή φράουλες, τυλιγμένο σε άχυρο και κάθονταν κοντά στο έλατο λέγοντας **«Δεν είναι ένα όμορφο μικρό δέντρο;»** κάνοντας το να αισθάνεται ακόμη πιο δυστυχισμένο από πριν. Και όλα αυτά ενώ το δέντρο γινόταν κατά μια χαρακιά ψηλότερο, καθώς από τον αριθμό των γραμμών στον κορμό ενός δέντρου, μπορούμε να ανακαλύψουμε την ηλικία του. Παρόλα αυτά, όσο μεγάλωνε παραπονιόταν, **«Ω! πόσο θα ήθελα να ήμουν τόσο ψηλό, όσο τα άλλα δέντρα. Τότε θα άπλωνα τα κλαδιά μου σε κάθε μεριά και η κορυφή μου θα κοιτούσε από ψηλά τον απέραντο κόσμο. Τα πουλιά θα έχτιζαν τις φωλιές τους στα κλωνάρια μου και όταν φυσούσε ο άνεμος, θα έσκυβα με επιβλητική μεγαλοπρέπεια, όπως οι ψηλοί σύντροφοι μου»**.

Το δέντρο ήταν τόσο δυστυχισμένο, ώστε δεν απολάμβανε τον ζεστό ήλιο, τα πουλιά ή τα ροδαλά σύννεφα που έπλεαν από πάνω του πρωί και βράδυ. Μερικές φορές, το χειμώνα, όταν το χιόνι έπεφτε άσπρο και λαμπερό στο έδαφος, ένας λαγός θα ερχόταν αναπηδώντας και πηδούσε πάνω από το μικρό δέντρο. Πόσο πολύ φοβόταν! Πέρασαν δυο χειμώνες και όταν ήρθε ο τρίτος, το δέντρο είχε γίνει τόσο ψηλό, ώστε ο λαγός ήταν υποχρεωμένος να τρέχει γύρω

του. Ωστόσο, παρέμενε ανικανοποίητο και αναφωνούσε **«Ω, αν μπορούσα να συνεχίσω να ψηλώνω και να μεγαλώνω! Δεν υπάρχει τίποτε άλλο που να αξίζει στον κόσμο!»**

Το φθινόπωρο, ως συνήθως, ήρθαν οι ξυλοκόποι κι έκοψαν αρκετά από τα ψηλότερα δέντρα και το νεαρό έλατο, που τώρα είχε φτάσει στο απόλυτο ύψος του, αναριγούσε καθώς τα περήφανα δέντρα έπεφταν στη γη με έναν κρότο. Όταν κόβονταν τα κλαδιά τους, οι κορμοί έμοιαζαν τόσο λεπτοί και γυμνοί, που δύσκολα μπορούσαν να αναγνωριστούν. Μετά τους τοποθετούσαν στα βαγόνια και τα άλογα τα έσερναν μακριά από το δάσος. **«Πού πήγαιναν; Τι θα απογίνονταν;»** Το νεαρό έλατο ήθελε πάρα πολύ να μάθει, κι έτσι την άνοιξη, όταν ήρθαν τα χελιδόνια και οι πελαργοί, ρώτησε: **«Ξέρετε πού πήγαιναν εκείνα τα δέντρα; Τα συναντήσατε;»**

Τα χελιδόνια δεν γνώριζαν τίποτε, όμως ο πελαργός, ύστερα από λίγη περίσκεψη, κούνησε το κεφάλι του και είπε: **«Ναι, νομίζω ότι ξέρω. Συνάντησα αρκετά νέα πλοία, όταν πέταξα από την Αίγυπτο και είχαν τέλεια κατάρτια, που μύριζαν σαν έλατο. Νομίζω ότι ήταν εκείνα τα δέντρα. Σε διαβεβαιώ ότι ήταν στητά, πολύ στητά».**

«Ω, πόσο θα'θελα να ήμουν αρκετά ψηλό για να πήγαινα στη θάλασσα», είπε το έλατο. **«Πώς είναι η θάλασσα και με τι μοιάζει;»**.

«Θα χρειαζόταν πολύ ώρα για να σου εξηγήσω», είπε ο πελαργός πετώντας γρήγορα μακριά.

«Απόλαυσε τη νιότη σου» είπε η ηλιαχτίδα. **«Απόλαυσε τη δροσερή σου ανάπτυξη και τη νεαρή ζωή που βρίσκεται μέσα σου»**.

Και ο άνεμος φίλησε το δέντρο και η πάχνη το πότισε με δάκρυα, όμως το έλατο δεν τους έδωσε σημασία. Πλησίαζαν τα Χριστούγεννα και πολλά νεαρά δέντρα κόπηκαν, ορισμένα κοντότερα και νεότερα από το έλατο, το οποίο δεν απολάμβανε ούτε την ησυχία ούτε τη γαλήνη επιθυμώντας να αφήσει το σπίτι του το δάσος. Αυτά τα νεαρά δέντρα, τα οποία επιλέχτηκαν για την ομορφιά τους, κράτησαν τα κλαδιά τους κι επίσης τοποθετήθηκαν σε βαγόνια και μεταφέρθηκαν από άλογα έξω από το δάσος.

«Πού πηγαίνουν», ρώτησε το έλατο. **«Δεν είναι ψηλότερα από μένα. Στην πραγματικότητα, το ένα είναι πολύ κοντότερο. Και γιατί δεν κόπηκαν τα κλαδιά τους; Πού πηγαίνουν;»**;

«Ξέρουμε, ξέρουμε», τραγούδησαν τα χελιδόνια. **«Κοιτάξαμε στα παράθυρα των σπιτιών στην πόλη και γνωρίζουμε τι έγινε με αυτά. Ντύνονται με τον πιο μεγαλοπρεπή τρόπο. Τα έχουμε δει να στέκονται στη μέση ενός ζεστού δωματίου και να στολίζονται με κάθε είδους όμορφα πράγματα: γλυκά, επιχρυσωμένα μήλα, παιχνίδια και πολλές εκατοντάδες κεράκια»**.

«Και τότε», ρώτησε το έλατο τρέμοντας με όλα του τα κλαδιά, **«και μετά τι γίνεται;»**.

«Δεν είδαμε τίποτε περισσότερο», είπαν τα σπουργίτια, **«όμως αυτό ήταν αρκετό για μας»**.

«Αναρωτιέμαι αν κάτι τόσο λαμπερό θα συμβεί και σε μένα», σκέφτηκε το έλατο. **«Θα ήταν πολύ καλύτερο από το να διασχίζω τη θάλασσα. Ανυπομονώ για αυτό σχεδόν με πόνο. Ω! τότε θα έρθουν τα Χριστούγεννα; Τώρα είμαι τόσο ψηλό και αναπτυγμένο, όσο εκείνα που πήραν πέρυσι. Ω! και να βρισκόμουν τώρα στο βαγόνι ή να στεκόμουν στο ζεστό δωμάτιο με όλη αυτήν τη λάμψη και τη χάρη γύρω μου! Κάτι καλύτερο και πιο όμορφο θα ακολουθεί, αλλιώς τα δέντρα δεν θα τα διακοσμούσαν έτσι. Ναι, αυτό που ακολουθεί θα είναι ακόμη μεγαλύτερο και πιο υπέροχο. Τι μπορεί να είναι; Έχω κουραστεί από την ανυπομονησία. Μόλις που ξέρω πώς αισθάνομαι»**.

«Νιώσε αγαλλίαση μαζί μας» είπαν ο αέρας και το φως του ήλιου. **«Απόλαυσε τη λαμπερή σου ζωή στο φρέσκο αέρα»**.

Όμως το δέντρο δεν ένιωθε αγαλλίαση, αν και γινόταν ψηλότερο κάθε μέρα και, χειμώνα-καλοκαίρι, το σκουροπράσινο φύλλωμα του φαινόταν μέσα στο δάσος, ενώ οι περαστικοί θα έλεγαν: **«Τι ωραίο δέντρο!»**.

Λίγο πριν τα Χριστούγεννα, το απογοητευμένο έλατο ήταν το πρώτο που έπεσε. Καθώς το τσεκούρι έκοβε τον κορμό και διαχώριζε την ψίχα, το δέντρο έπεσε με ένα βογκητό στη γη, γεμάτο πόνο και αδυναμία και ξεχνώντας όλες τις ανυπομονησίες της ευτυχίας, πονώντας που άφηνε το σπίτι του στο δάσος. Ήξερε ότι δεν θα έβλεπε ποτέ ξανά τους αγαπημένους, παλιούς του φίλους, τα δέντρα, ούτε τους μικρούς θάμνους και τα πολύχρωμα λουλούδια που είχαν φυτρώσει στη μεριά του – ίσως ούτε και τα πουλιά. Ούτε το ταξίδι ήταν καθόλου ευχάριστο. Το δέντρο συνήλθε όταν το ξεφόρτωσαν στην αυλή ενός σπιτιού μαζί με αρκετά άλλα δέντρα και άκουσε έναν άνδρα να λέει: **«Θέλουμε μόνο ένα κι αυτό είναι το ομορφότερο».**

Τότε ήρθαν δύο υπηρέτες με μεγάλες λιβρέες και μετέφεραν το έλατο σε ένα μεγάλο και όμορφο διαμέρισμα. Στους τοίχους κρέμονταν πίνακες, και κοντά στο μεγάλο τζάκι στέκονταν μεγάλα πορσελάνινα βάζα με λιοντάρια στα πώματα. Υπήρχαν κουνιστές καρέκλες, μεταξένιοι καναπέδες, μεγάλα τραπέζια, καλυμμένα με φωτογραφίες, βιβλία και παιχνίδια, που άξιζαν πολλά χρήματα – τουλάχιστον, έτσι έλεγαν τα παιδιά. Τότε, το έλατο τοποθετήθηκε σε μια μεγάλη γλάστρα γεμάτη άμμο, όμως πράσινη τσόχα κρεμόταν γύρω της, έτσι ώστε κανείς να μην μπορούσε να διακρίνει ότι ήταν γλάστρα, και στεκόταν πάνω σε ένα πολύ ωραίο χαλί. Πώς έτρεμε το έλατο! **«Τι θα του συνέβαινε τώρα;».** Κάποιες νεαρές κυρίες ήρθαν και οι υπηρέτες τις βοήθησαν να στολίσουν το δέντρο. Στο ένα κλαδί κρέμασαν μικρές σακούλες φτιαγμένες από χρωματιστό χαρτί και κάθε σακούλα ήταν γεμάτη με καραμέλες. Από άλλα κλαδιά κρέμονταν επιχρυσωμένα μήλα και καρύδια, σαν να είχαν φυτρώσει εκεί. Και πάνω από όλα, γύρω-γύρω, υπήρχαν εκατοντάδες κόκκινα, μπλε και άσπρα κεράκια, που δέθηκαν στα κλαδιά. Κούκλες, σαν να ήταν αληθινά μωρά, τοποθετήθηκαν κάτω από τα πράσινα φύλλα – το δέντρο δεν είχε δει τέτοια πράγματα ποτέ πριν – και στην κορυφή δέθηκε ένα λαμπερό αστέρι, φτιαγμένο από χρυσόχαρτο. Ω, ήταν πανέμορφο!

«Αυτό το βράδυ», αναφώνησαν όλοι, **«πόσο λαμπερό θα είναι!»**. **«Ω, να ερχόταν εκείνο το βράδυ»**, σκέφτηκε το δέντρο **«και να άναβαν τα κεράκια! Τότε θα γνώριζα τι άλλο πρόκειται να συμβεί. Θα έρθουν τα δέντρα από το δάσος να με δουν; Αναρωτιέμαι αν τα σπουργίγια ρίξουν μια ματιά στα παράθυρα, ενώ πετάνε. Θα μεγαλώσω γρηγορότερα εδώ και θα κρατήσω όλα αυτά τα στολίδια καλοκαίρι και χειμώνα;»**. Όμως το να μαντεύει είχε λίγη αξία. Έκανε τη φλούδα του να πονάει και ατός ο πόνος είναι τόσο έντονος για ένα λεπτοκαμωμένο έλατο, όσο είναι για μας ο πονοκέφαλος. Επιτέλους τα κεράκια άναψαν και τότε τι γυαλιστερή, φωτεινή όψη είχε το δέντρο! Έτρεμε τόσο με ευχαρίστηση σε όλα του τα κλαδιά, ώστε ένα από τα κεράκια έπεσε ανάμεσα στα πράσινα φύλλα κι έκαψε ορισμένα από αυτά. **«Βοήθεια! βοήθεια!»** φώναξαν οι νεαρές κυρίες, όμως δεν υπήρχε κίνδυνος, επειδή γρήγορα έσβησαν τη φωτιά. Ύστερα από

αυτό, το δέντρο προσπαθούσε να μην τρέμει καθόλου, παρόλο που η φωτιά το τρόμαξε. Είχε μεγάλη αγωνία να μη χτυπήσει κάποιο από τα ωραία στολίδια, ακόμη κι όσο η λαμπρότητα τους το κατέπληξαν.

Και τώρα, οι κλειστές πόρτες άνοιξαν διάπλατα κι ένα μάτσο παιδιών όρμησαν βιαστικά σαν να ήθελαν να αναστατώσουν το δέντρο. Πιο σιωπηλοί τους ακολουθούσαν οι μεγαλύτεροι. Για μια στιγμή, τα μικρά έμειναν σιωπηλά με θαυμασμό και μετά φώναξαν χαρούμενα, μέχρι που το δωμάτιο γέμισε ήχους και χόρευαν εύθυμα γύρω από το δέντρο, ενώ έπαιρναν από το αυτό τα δώρα, το ένα μετά το άλλο.

«Τι κάνουν; Τι θα συμβεί μετά;» σκέφτηκε το δέντρο. Τουλάχιστον τα κεριά κήκαν και τα πήραν από τα κλαδιά. Τότε, τα παιδιά πήραν την άδεια να λεηλατήσουν το δέντρο. Ω, πόσο βιαστικά έτρεξαν κατά πάνω του, μέχρι που τα κλαδιά έσπασαν, ώστε αν δεν είχε δεθεί με το λαμπερό αστέρι στο ταβάνι, θα είχε πέσει κάτω. Τότε, τα παιδιά χόρευαν με τα όμορφα παιχνίδια τους και κανένα δεν πρόσεχε το δέντρο, εκτός από τα παιδιά υπηρέτες, που ήρθαν και κοιτούσαν ανάμεσα στα κλαδιά να δουν αν κανένα μήλο ή κανένα σύκο είχε μείνε ξεχασμένο.

«Μια ιστορία, μια ιστορία» φώναζαν τα παιδιά τραβώντας έναν κοντόχοντρο άνδρα προς το δέντρο.

«Τώρα θα πάμε στην πράσινη σκιά» είπε ο άνδρας, καθώς καθόταν από κάτω της, **«και το δέντρο θα έχει την ευχαρίστηση να ακούσει επίσης, αλλά θα αφηγηθώ μόνο μια ιστορία. Ποια να είναι; Η Ιβέδη-Αβέδη ή ο Χάμππι-Ντάμππι, ο οποίος έπεσε από τις σκάλες, αλλά σύντομα σηκώθηκε και στο τέλος παντρεύτηκε μια πριγκίπισσα;»**

«Την Ιβέδη-Αβέδη», φώναζαν μερικά. **«Τον Χάμππι-Ντάμππι»**, φώναζαν άλλα και επικρατούσαν φωνές και κραυγές. Όμως το έλατο έμενε αρκετά αγέρωχο και αναρωπιόταν **«Έχω καμία σχέση με όλο αυτό;»**, όμως είχε ήδη διασκεδάσει τα παιδιά, όσο επιθυμούσαν. Τότε, ο γέρος άνδρας τους διηγήθηκε την ιστορία του Χάμππι-Ντάμππι, πώς έπεσε στις σκάλες, μετά σηκώθηκε και παντρεύτηκε μια πριγκίπισσα. Και τα παιδιά χειροκρότησαν και φώναζαν **«Πες κι άλλο, πες κι άλλο»**, καθώς ήθελαν να ακούσουν την ιστορία της Ιβέδης-Αβέδης, όμως είχαν ακούσει μόνο

του Χάμππι-Ντάμππι. Μετά από αυτό, το έλατο έμεινε αρκετά σιωπηλό και σκεφτόταν ότι ποτέ τα πουλιά δεν του είπαν τέτοιες ιστορίες, όπως του Χάμππι-Ντάμππι, ο οποίος έπεσε από μια σκάλα και παρόλα αυτά παντρεύτηκε μια πριγκίπισσα.

«Α!, ναι. ώστε έτσι συμβαίνει στον κόσμο», σκέφτηκε το έλατο, που τα πίστεψε όλα, επειδή το αφηγήθηκε ένας τόσο καλός άνθρωπος. **«Α! λοιπόν»**, σκέφτηκε, **«ποιος ξέρει; μπορεί να πέσω κι εγώ και να παντρευτώ μια πριγκίπισσα»** και κοίταξε μπροστά, χαρούμενα, στο επόμενο βράδυ, προσδοκώντας ότι θα διακοσμηθεί και πάλι με φώτα και παιχνίδια, χρυσό και φρούτα. **«Αύριο δεν θα τρέμω»** σκέφτηκε. **«Θα απολαύσω όλη μου τη χάρη και θα ακούσω ξανά την ιστορία του Χάμππι Ντάμππι και ίσως τη Ιβέδης-Αβέδης»**. Και το δέντρο παρέμεινε σιωπηλό και σκεπτικό όλη τη νύχτα.

Το πρωί ήρθαν οι υπηρέτες του σπιτιού. **«Τώρα»**, σκέφτηκε το έλατο, **«όλη μου η χάρη θα αρχίσει ξανά»**. Το έσυραν έξω από το δωμάτιο και το ανέβασαν από τις σκάλες στη σοφίτα. Το έριξαν στο πάτωμα, σε μια σκοτεινή γωνιά, όπου δεν έλαμπε το φως της ημέρας, και εκεί το παράτησαν. **«Τι σημαίνει αυτό;»** σκέφτηκε το δέντρο, **«τι πρόκειται να κάνω εδώ; Δεν μπορώ να ακούσω τίποτα σε ένα τέτοιο μέρος»** και είχε αρκετό χρόνο για να σκεφτεί, καθώς οι μέρες και οι νύχτες περνούσαν και κανένας δεν ερχόταν κοντά του. Όταν επιτέλους ήρθε κάποιος, ήταν για να αφήσουν κάτι μεγάλα κουτιά σε μια γωνία.

Έτσι, το δέντρο ήταν εντελώς κρυμμένο, σαν να μην υπήρξε ποτέ. **«Είναι χειμώνας τώρα»**, σκέφτηκε το δέντρο, **«το έδαφος είναι σκληρό και καλυμμένο με χιόνι, έτσι οι άνθρωποι δεν μπορούν να με φυτέψουν. Θα βρω εδώ καταφύγιο, τολμώ να πω, μέχρι να έρθει η άνοιξη. Πόσο νοιάζονται και πόσο καλοί είναι όλοι μαζί μου! Και πάλι, μακάρι να μην ήταν τόσο σκοτεινό αυτό το μέρος, ούτε τόσο μοναχικό, όπου δεν μπορείς να κοιτάξεις ούτε ένα λαγό. Τι ευχάριστα που ήταν έξω στο δάσος, όταν το χιόνι στρωνόταν στο έδαφος, όταν ο λαγός έτρεχε γύρω ή ακόμα κι από πάνω μου, αν και τότε δεν μου άρεσε. Ω! είναι απείσις μοναχικά εδώ»**.

«Σκουίκ, σκουίκ», είπε ένα ποντικάκι πλησιάζοντας σιγά-σιγά προς το δέντρο. Μετά ήρθε κι άλλο. Και τα δύο ξεφυσούσαν προς το δέντρο και σέρνονταν ανάμεσα στα κλαδιά.

«Ω, είναι πολύ κρύο», είπε το ποντικάκι, **«αλλιώς θα ήμασταν τόσο άνετα εδώ. Δεν θα ήμασταν, γέρικο έλατο»**;

«Δεν είμαι γέρικο», είπε το έλατο, **«υπάρχουν πολλά που είναι μεγαλύτερα από μένα».**

«Από πού έρχεσαι; και τι ξέρεις;» ρώτησε το ποντίκι, που ήταν γεμάτο περιέργεια. **«Έχεις δει τα πιο όμορφα μέρη του κόσμου και μπορείς να μας μιλήσεις για αυτά; Έχεις βρεθεί στην αποθήκη, όπου τα τυριά βρίσκονται στο ράφι και τα λουκάνικα κρέμονται από το ταβάνι; Κάποιος μπορεί να μπει εκεί μέσα λεπτός και να βγει χοντρός».**

«Δεν γνωρίζω τίποτε για αυτό το μέρος», είπε το έλατο, **«όμως ξέρω το δάσος, όπου λάμπει ο ήλιος και τραγουδούν τα πουλιά».** Και τότε, το δέντρο είπε στα μικρά ποντίκια τα πάντα για τη νιότη του. Δεν είχαν ποτέ ακούσει τέτοια ιστορία στην ζωή τους και, αφού την άκουσαν προσεκτικά, είπαν: **«Τι πολλά πράγματα έχεις δει! Πρέπει να ήσουν πολύ ευτυχισμένος!»**

«Ευτυχισμένος!», αναφώνησε το έλατο και μετά, αφού σκέφτηκε τι τους είχε διηγηθεί, είπε: **«Α, ναι! Τελικά εκείνες ήταν χαρούμενες ημέρες».** Όταν όμως συνέχισε και διηγήθηκε τα πάντα για την παραμονή των Χριστουγέννων και πώς ντύθηκε με γλυκά και φώτα, τα ποντίκια είπαν: **«Πόσο χαρούμενο υπήρξες, γέρικο έλατο!».**

«Δεν είμαι καθόλου γέρικο», απάντησε το δέντρο. **«Από το δάσος ήρθα μόλις αυτό το χειμώνα. Τώρα βρίσκομαι στην κορυφή της ανάπτυξης μου».**

«Τι ωραίες ιστορίες μπορείς να διηγηθείς» είπαν τα ποντικάκια. Και την επόμενη νύχτα, άλλα τέσσερα ποντίκια ήρθαν μαζί τους για να ακούσουν τι είχε να τους πει το δέντρο. Όσο πιο πολλά έλεγε, τόσο πιο πολλά θυμόταν και τότε αναρωτήθηκε: **«Εκείνες ήταν ευτυχισμένες μέρες, ίσως όμως γυρίσουν πάλι. Ο Χάμπτι Ντάμπτι έπεσε από τις σκάλες κι όμως παντρεύτηκε την**

πριγκίπισσα. Ίσως παντρευτώ κι εγώ μια πριγκίπισσα». Και το έλατο σκέφτηκε τη μικρή, όμορφη σημύδα που μεγάλωνε στο δάσος, που για εκείνον ήταν μια αληθινή, όμορφη πριγκίπισσα.

«Ποιος είναι ο Χάμπι Ντάμπι;» ρώτησαν τα ποντικάκια. Και τότε το δέντρο αφηγήθηκε όλη την ιστορία. Μπορούσε να θυμηθεί την κάθε λέξη και τα ποντικάκια ήταν τόσο ευχαριστημένα, που ήταν έτοιμα να πηδήξουν στην κορυφή του δέντρου. Την επόμενη νύχτα, πολύ περισσότερα ποντικάκια έκαναν την εμφάνισή τους και την Κυριακή ήρθαν μαζί τους δυο αρουραίοι. Όμως, εκείνοι είπαν ότι η ιστορία δεν ήταν καθόλου ωραία και τα ποντικάκια ήταν πολύ λυπημένα, γιατί άρχισε να μην αρέσει και σε εκείνα.

«Γνωρίζεις μόνο μία ιστορία;» ρώτησαν οι αρουραίοι.

«Μόνο μία» απάντησε το έλατο. **«Την άκουσα το πιο ευτυχισμένο βράδυ της ζωής μου, μόνο που τότε δεν το ήξερα ότι ήταν τόσο ευτυχισμένο».**

«Νομίζουμε ότι είναι μια πολύ μίζερη ιστορία» είπαν οι αρουραίοι. **«Δεν γνωρίζεις καμιά ιστορία για μπέικον ή για το λίπος στην αποθήκη;»**

«Όχι», απάντησε το έλατο.

«Τότε μας συγχωρείτε», απάντησαν τα ποντικάκια κι έφυγαν.

Το ποντικάκι επίσης έμεινε μακριά μετά από αυτό και το δέντρο αναστέναξε και είπε: **«Ήταν πολύ ευχάριστο, όταν τα εύθυμα ποντικάκια κάθονταν γύρω μου και άκουγαν όσο μιλούσα. Τώρα πέρασε κι αυτό. Ωστόσο, θα θεωρήσω τον εαυτό μου ευτυχισμένο, όταν έρθει κάποιος να με πάρει απ' αυτό το μέρος».** Αλλά, θα συνέβαινε ποτέ αυτό;

Ναι, ένα πρωί μπήκαν κάποιοι άνθρωποι να καθαρίσουν τη σοφίτα. Τα κουτιά στάλθηκαν μακριά και το δέντρο τραβήχτηκε από τη γωνία και ρίχτηκε άγαρμπα στο πάτωμα της σοφίτας. Τότε, ο υπηρέτης το έσυρε μέχρι τη σκάλα, όπου έλαμπε το φως της ημέρας. **«Τώρα, η ζωή αρχίζει ξανά»**, είπε το δέντρο, απολαμβάνοντας τη λιακάδα και το το δροσερό αέρα. Μετά, το κατέβασαν από τις σκάλες και το μετέφεραν στην αυλή τόσο γρήγορα, που ξεχάσε να σκεφτεί τον εαυτό του και μπορούσε μόνο να κοιτάξει γύρω του.

Δεν είχε πολλά να δει. Η αυλή ήταν κοντά σε έναν κήπο, όπου όλα έμοιαζαν να ανθίζουν. Φρέσκα και μυρωδάτα τριαντάφυλλα κρέμονταν από το μικρό φράχτη. Οι φλαμουριές ήταν ανθισμένες, ενώ τα χελιδόνια πετούσαν εδώ κι εκεί φωνάζοντας: **«Τουίτ, τουίτ, τουίτ, έρχεται ο φίλος μου»** – αλλά δεν εννοούσαν το έλατο. **«Τώρα θα ζήσω»**, φώναξε το δέντρο απλώνοντας χαρούμενα τα κλαδιά του, όμως – αλίμονο! – όλα ήταν ταλαιπωρημένα και κίτρινα, ενώ το ίδιο κείτονταν σε μια γωνιά ανάμεσα σε χόρτα και τσουκνίδες. Το αστέρι από χρυσό χαρτί στεκόταν ακόμη στην κορυφή του δέντρου και έλαμπε μέσα στη λιακάδα.

Στην ίδια αυλή έπαιζαν δύο από τα χαρούμενα παιδιά που χόρευαν γύρω από το δέντρο τα Χριστούγεννα και ήταν τόσο ευτυχισμένα. Το μικρότερο είδε το επιχρυσωμένο αστέρι, έτρεξε και το τράβηξε από το δέντρο. **«Κοίτα τι κρέμεται στο άσχημο, γέρικο έλατο»** είπε το παιδί τσαλαπατώντας τα κλαδιά, μέχρι που έσπασαν κάτω από τις μπότες του. Και το δέντρο είδε όλα τα δροσερά, λαμπερά λουλούδια στον κήπο και μετά κοίταξε τον εαυτό του και ευχήθηκε να παρέμενε στη σκοτεινή γωνιά της σοφίτας. Αναπόλησε τα νεανικά του χρόνια στο δάσος, το χαρούμενο βράδυ των Χριστουγέννων και τα ποντικάκια που άκουγαν την ιστορία του Χάμππι Ντάμππι.

«Παρελθόν! παρελθόν!», είπε το δέντρο, **«Ω, και να τα είχα απολαύσει τότε που μπορούσα! όμως τώρα είναι πολύ αργά!»**. Τότε, ένας άντρας ήρθε κι έκοψε το δέντρο σε μικρά κομμάτια, μέχρι που έγιναν ένας μεγάλος σωρός στο έδαφος. Τα κομμάτια μπήκαν σε ένα τζάκι κάτω από το χαλκό και γρήγορα άρπαξαν φωτιά, ενώ το δέντρο αναστέναζε τόσο βαθιά, που κάθε αναστεναγμός ήταν σαν μια πιστολιά. Τότε τα παιδιά, που έπαιζαν, ήρθαν και κάθισαν μπροστά στη φωτιά, την κοιτούσαν και φώναζαν **«Ποπ! ποπ!»**. Όμως σε κάθε «ποπ», που ήταν ένας βαθύς αναστεναγμός, το δέντρο σκεφτόταν μια καλοκαιρινή μέρα στο δάσος και το βράδυ των Χριστουγέννων και τον Χάμππι Ντάμππι, τη μοναδική ιστορία που είχε ποτέ ακούσει ή ήξερε να την αφηγηθεί, μέχρι που στο τέλος κάηκε.

Τα αγόρια συνέχισαν να παίζουν στον κήπο και το μικρότερο φόρεσε στο στήθος του το χρυσό αστέρι, με το οποίο είχε στολιστεί το δέντρο το πιο ευτυχισμένο βράδυ της ύπαρξης του. Τώρα, όλα ήταν παρελθόν. Η ζωή του δέντρου ήταν παρελθόν και η ιστορία επίσης – γιατί όλες οι ιστορίες πρέπει κάποια στιγμή να φτάνουν στο τέλος τους.